

Homília pri odpustovej slávnosti Nanebovzatia Panny Márie

Kalvária v Zákamennom, 16.8. 2026

Drahí bratia a sestry, milí pútnici, milé rodiny, deti, mladí i seniori, mám veľkú radosť, že dnes môžem byť spolu s vami tu na Kalvárii v Zákamennom. Keď sa človek rozhliadne a vidí toľko ľudí, celé rodiny, deti, mladých, rodičov i starých rodičov, je za čo ďakovať. Ďakujem vám, že ste dnes nezostali doma, že ste vstali a povedali si: ideme na Kalváriu. Pútnické miesto totiž nežije iba tým, že tu stojí kaplnka, kríž či zastavenia. Žije ľuďmi, ktorí sem prichádzajú. Žije vašimi krokmi, vašou modlitbou, vašimi rodinami, vašimi prosbami i poďakovaniami. A keď nám k tomu Pán Boh doprial aj krásny augustový deň, máme ďalší dôvod povedať: Pane, ďakujeme ti aj za toto. Teším sa, že dnes môžem ako váš biskup putovať, modliť sa a sláviť Eucharistiu spolu s vami.

Keď som premýšľal nad dnešným evanjeliom a nad tým, čo vám povedať, povedal som si, že vám určite nechcem dať pätnásť myšlienok. Kým by ste zišli z Kalvárie, možno by ste štrnásť zabudli a pri tej poslednej by ste už nevedeli, či bola prvá alebo piata. Preto by som bol rád, keby ste si dnes odniesli iba **tri slová**. Nemusíte si ich ani zapisovať. Sú krátke a jednoduché: **Žehnaj. Ver. Dúfaj**. A ku každému z nich nám dnešné evanjelium dá jednu vetu. Nie moje slová, ale slová Božieho slova. Prvá veta: „Požehnaná si medzi ženami.“ Druhá: „Blahoslavená je tá, ktorá uverila.“ A tretia: „Veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný.“ **Žehnaj. Ver. Dúfaj**. Skúsme sa na tieto tri slová pozrieť spolu s Máriou.

Prvé slovo znie: **ŽEHNAJ**. Mária prichádza do Zachariášovho domu, pozdraví Alžbetu a Alžbeta, naplnená Duchom Svätým, zvolá: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života.“ Všimnime si jednu maličkosť. Mária vstúpi do domu, Alžbeta otvorí ústa a z jej úst vyjde dobré slovo – požehnanie. A to je veľmi jednoduchá otázka aj pre nás: **Čo vychádza z mojich úst, keď ich otvorím ja?** Slova máme dnes veľmi veľa. Hovoríme, telefonujeme, píšeme, komentujeme, posielame správy. A sociálne siete nás naučili mať názor takmer na všetko. Niekedy človeku stačí päť minút na internete a už presne vie, čo robí zle sused, politik, tréner, učiteľ, farár a možno aj biskup. Alžbeta však otvorí ústa – a žehná. A možno je toto dnes veľmi potrebná kresťanská služba: prinášať medzi ľuďmi **dobré slovo**. Nie lacnú pochvalu, nie pretváрку, nie zatváranie očí pred tým, čo je zlé. Žehnať znamená priať druhému dobro pred Bohom. Znamená, že moje slovo nemá druhého ponížovať a ničieť, ale pomáhať mu rásť.

Preto vás, rodičia, chcem dnes povzbudiť: žehnajte svojim deťom. A myslím to aj celkom konkrétne. Urobte im krížik na čelo. Večer pred spaním, ráno pred cestou do školy, keď odchádzajú niekam ďaleko. Možno sa pätnásťročný syn trochu pousmeje a povie: „Mami, veď už nie som malý.“ Urobte mu ho aj tak. Raz si na ten krížik spomenie. Starí rodičia, žehnajte svoje vnúčatá. Vaše slová majú pre ne väčšiu cenu, než si možno uvedomujete. Manželia, skúste o sebe hovoriť dobre – nielen vtedy, keď stojíte vedľa

seba, ale aj vtedy, keď ten druhý pri vás nie je. A žehnajte sa navzájom! A deti, aj vy môžete byť požehnaním pre svojich rodičov. Niekedy stačí povedať: mami, ďakujem; oci, som rád, že ťa mám. Svet má dosť slov, ktoré zraňujú. **Kresťan by mal byť človekom, po ktorého slovách zostáva v druhom viac života, nie menej.** A tak prvé slovo, ktoré si dnes odnesme z Kalvárie, znie: **Žehnaj.**

Druhé slovo je ešte hlbšie: **VER.** Alžbeta povie Márii nádhernú vetu: „Blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.“ Všimnime si však aj to, čo Alžbeta nepovedala. Nepovedala: Mária, blahoslavená si, pretože všetkému rozumieš. Nepovedala: blahoslavená si, pretože presne vieš, čo sa bude diať. A už vôbec nepovedala: blahoslavená si, pretože odteraz bude tvoj život jednoduchý a všetko pôjde podľa tvojich predstáv. Povedala: **„Blahoslavená je tá, ktorá uverila.“** A medzi tým je veľký rozdiel. My by sme totiž niekedy chceli Bohu dôverovať až vtedy, keď nám všetko vysvetlí. Pane Bože, ukáž mi celý plán. Povedz mi, prečo sa toto stalo, čo bude ďalej, ako sa to skončí, a potom ti budem dôverovať. Lenže Mária takto nežila. Dostala Božie slovo a prijala ho bez toho, aby poznala všetky odpovede.

A práve tu, na Kalvárii, táto veta znie ešte silnejšie. Pretože tá istá Mária, ktorej dnes Alžbeta hovorí: „Blahoslavená, ktorá uverila“, bude o niekoľko desaťročí stáť na inej Kalvárii – pod krížom svojho Syna. Spomeňme si, čo jej bolo povedané pri zvestovaní: jej Syn bude veľký, Pán Boh mu dá trón jeho otca Dávida a jeho kráľovstvu nebude konca. A čo vidí Mária na Kalvárii? Namiesto trónu kríž. Namiesto kráľovskej koruny tnie. Namiesto slávy výsmech. Namiesto zástupov iba niekoľko verných ľudí. A jej Syn zomiera. Čomu mala Mária v tej chvíli rozumieť? Ako mala spojiť Gabrielovo prisľúbenie s tým, čo mala pred očami? A predsa zostala. Stála pod krížom. **Veriť totiž neznamená vždy rozumieť Bohu. Veriť znamená zostať pri Bohu aj vtedy, keď mu nerozumiem.**

Možno dnes niekto z vás prišiel na túto Kalváriu aj so svojou vlastnou kalváriou. Navonok sa usmieva, stojí medzi ostatnými, spieva, modlí sa, ale v srdci nesie niečo ťažké. Niekto sa bojí o zdravie. Niekto o svoje dieťa. Niekto prežíva napätie v manželstve alebo v rodine. Niekto pochoval človeka, ktorý mu veľmi chýba. Niekto prosí Boha už dlho a odpoveď stále nevidí. Mária nám dnes nehovorí: ak budete veriť, nebudete mať problémy; ak budete veriť, nič vás nebude bolieť. Sama by to nemohla povedať. Ona nám hovorí niečo oveľa pravdivejšie: **aj keď nerozumieš, zostaň pri Bohu.** Neodchádzaj od neho práve vtedy, keď ho najviac potrebuješ. Možno teraz nevidíš celý obraz. Možno nevieš, prečo Boh niečo dopustil alebo kam ťa vedie. Ale viera nie je mať všetky odpovede. Viera je vedieť, komu som odovzdal svoj život. Druhé slovo dnešnej púte preto znie: **Ver.**

A tretie slovo: **DÚFAJ.** Mária začne spievať svoj Magnificat a vysloví vetu: „Veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný.“ Mňa na tejto vete fascinuje jedno jednoduché

sloveso: **urobil**. Mária verí v Boha, ktorý koná. Nie v Boha vzdialeného, ktorý sa iba pozerá na ľudský život, ale v Boha, ktorý vstupuje do dejín človeka. A pritom si uvedomme, kedy Mária tieto slová hovorí. Je ešte iba na začiatku. Ježiš sa ešte ani nenarodil. Betlehem, útek do Egypta, Nazaret, roky obyčajného života, verejné účinkovanie Ježiša, odmietnutie a napokon Kalvária – to všetko má ešte pred sebou. A predsa už dokáže povedať: „Veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný.“ Toto je nádej. Nádej neznamená presviedčať sa, že všetko určite dopadne presne tak, ako som si naplánoval. Kresťanská nádej hovorí niečo iné: **Neviem, ako sa všetko skončí, ale viem, v koho rukách je môj život.**

Teraz prichádzame k tajomstvu, ktoré dnes slávime. Nanebovzatie Panny Márie je nádherným dovŕšením jej Magnificatu. Mária kedysi v dome Alžbety povedala: „Veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný.“ A dnes akoby jej Cirkev odpovedala: **Mária, mala si pravdu.** Boh ti naozaj urobil veľké veci. A svoje dielo v tebe dovŕšil. Ty, ktorá si uverila v Nazarete, ktorá si kráčala cestami Galiley a Judey, ktorá si zostala verná aj pod krížom, si prijatá s telom i dušou do nebeskej slávy. Boh ťa neopustil. Kalvária nebola poslednou kapitolou tvojho príbehu. Posledné slovo mal Boh – a jeho slovom bol život.

A práve preto je dnešná slávnosť taká radostná aj pre nás. Nanebovzatie nie je iba sviatkom, pri ktorom obdivujeme, čo Boh urobil s Máriou. Je to sviatok, ktorý každému z nás hovorí: **Človeče, dúfaj. Boh ešte neskončil!** Možno teraz vidíš vo svojom živote iba jednu kapitolu a vôbec jej nerozumieš. Boh však vidí celú knihu. Možno stojíš na svojej Kalvárii a máš pocit, že ďalej už nič nie je. Pozri na Máriu. Ona Kalváriou prešla, ale Kalvária nebola jej cieľom. Boh má posledné slovo. A preto kresťanská nádej nie je lacný optimizmus. Je to istota, že ani bolesť, ani utrpenie, dokonca ani smrť nie sú silnejšie ako Boh. Tretie slovo dnešnej púte preto znie: **Dúfaj.**

Drahí bratia a sestry, milí pútnici, keď dnes budete schádzať z Kalvárie a vracat' sa domov, skúste si tie tri slová ešte raz zopakovať. A rodičia, pokojne sa cestou spýtajte detí: „Tak čo si pamätáš z kázne?“ Dúfam, že aspoň toto budú vedieť. **ŽEHNAJ. VER. DÚFAJ.** Žehnaj, pretože svet má dosť slov, ktoré zraňujú, a potrebuje ľudí, ktorí prinášajú dobré slovo. Ver, aj keď práve nerozumieš tomu, čo Boh robí, pretože viera nie je mať všetky odpovede, ale zostať pri Bohu. A dúfaj, pretože Boh ešte neskončil svoje dielo v tvojom živote.

Panna Mária prešla touto cestou pred nami. Uverila Božiemu slovu v Nazarete, zostala verná pod krížom na Kalvárii a dnes ju slávime ako Nanebovzatú v nebeskej sláve. A preto sa mi zdá, že práve tu, na Kalvárii v Zákamennom, nám dnešná slávnosť hovorí niečo veľmi krásne: **Kalvária môže byť súčasťou našej cesty, ale Kalvária nie je jej cieľom.** Mária to už vie. Ona už došla do cieľa. A dnes nám akoby z neba pripomínala: Neboj sa. Žehnaj. Ver. Dúfaj. Zostaň pri mojom Synovi. **Ak zostaneš s Kristom,**

poslednou kapitolou tvojho príbehu nebude Kalvária. Posledné slovo bude patriť Bohu. A jeho posledným slovom je život. Amen.